

במקום בו כולאים אנשים ללא משפט עוד יסגרו מועדוני לילה: בעקבות ת"פ (ת"א) 1381/13 מדינת ישראל נ' אובר דה ריינבו

אנו דעואל לוסקי ואסף וייצן*

א. מבוא. ב. רקע להליכים כנגד המועדון. ג. השימוש בסעיף 17 נעשה בניגוד לתכלית החוק המסמיך. ד. החיפוש אחר הפתרון המידתי. ה. אופי ההליך – בין מנהלי לפלילי. ו. במקום בו כולאים אנשים ללא משפט עוד יסגרו מועדוני לילה.

א. מבוא

רשימה זו עוסקת בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים מיום 5.3.2013 לדחות את בקשת המשטרה להוצאת צו סגירה כנגד מועדון "הבלוק" לתקופת ההליך הפלילי.¹ לאחר שנעבור על הרקע הדרוש להבנת ההליכים בתיק, נציג את הרציונלים אשר עמדו בבסיס ההחלטה ונעמוד על התנהלות המשטרה ועל הסדר שנדרש בית המשפט לערוך בערבוביה שנוצרה בין ההליך המנהלי לפלילי. לבסוף, ניטע את הסיפור בהקשר קרוב-רחוק – יחסן של רשויות אכיפת החוק למבקשי המקלט אשר חיים ונושמים באותו מתחם גאוגרפי בו פועל "הבלוק".

ב. רקע להליכים כנגד המועדון

ביום 26.1.2012 הגישה משטרת ישראל כתב אישום נגד בעלי מועדון "הבלוק" בגין עבירה של ניהול עסק ללא רישיון לפי חוק רישוי עסקים תשכ"ח-1968 סעיפים 4, 14(א) ו-15 (להלן "החוק"). נטען שם, כי מועדון הבלוק פעל ללא רישיון עסק ויש להורות על סגירתו.

ביום 4.12.2012, הגיעו הצדדים להסכמה שלפיה המועדון יפעל לקבלת האישורים הנדרשים וינתן צו סגירה, אשר יותלה עד לחודש יוני 2013. ההסכמה קיבלה תוקף של פסק דין ובעלי המועדון פעלו להשגת

* אנו דעואל לוסקי, עורכת דין במשרדו של מיכאל ספרד. אסף וייצן, עו"ד במקד סיוע לעובדים זרים. תלמידי תואר שני למשפטים במרכז צבי מיתר ללימודי משפט מתקדמים באוניברסיטת תל אביב, ייצגו את בעלי מועדון "הבלוק" בעניין ההליך המתואר ברשימה להלן, לצד עו"ד מיכאל ספרד.

ת"פ (ת"א) 1381/13 מדינת ישראל נ' אובר דה ריינבו בע"מ (פורסם בנבו, 5.3.2013) (להלן: עניין הבלוק או "ההחלטה").

אישורים הנדרשים.² בהמשך לכך, ניתן למועדון במהלך חודש ינואר 2013 גם אישור משטרה להפעלת העסק ונראה היה שהמועדון יצליח להשיג את הרישיון המיוחל.

בערב חג פורים, ורק כחודש לאחר קבלת האישור, הוציאה המשטרה צו מנהלי כנגד המועדון שמורה על הפסקת עיסוק למשך שלושים יום, בהתאם להוראות סעיף 23(א) לחוק. הסיבה להוצאת הצו הייתה חשיפה, לכאורה, של כמה אירועי סחר ושימוש בסמים מסוכנים בשטח המועדון.

עם הוצאת הצו הגישו בעלי המקום בקשה לבטלו, בהתאם להוראות סעיף 22 לחוק. הבקשה נדחתה³ וכך גם נדחה ערעור שהוגש על החלטה זו.⁴ בתי המשפט נימקו את החלטתם, בעיקר, בכך שהם נמנעים מלהתערב בשיקול הדעת של המשטרה, כל עוד הוא מצוי במתחם הסבירות (וזאת גם במקום בו היה בית המשפט מגיע להחלטה שונה).

שבוע לפני פקיעת צו הסגירה המנהלי, ביום 14.3.2013, הוגש כתב אישום חדש, גם הוא בגין ניהול עסק ללא רישיון והפעם בשש הזדמנויות שונות (מדובר היה בשש הפעמים בהן תועדו, כביכול, עסקאות סמים בשטח המועדון – כולן בין התאריכים 20.9.2012–17.1.2013, דהיינו, בזמן שבו נוהל ההליך הראשון). בד בבד נתבקש בית המשפט להוציא צו סגירה לתקופת ההליך הפלילי, לפי סעיף 17 לחוק. בעלי המועדון הגישו תגובה והבקשה נקבעה לדיון במעמד הצדדים ביום 4.4.2013, שבועיים לאחר מועד פקיעת צו הסגירה המנהלי.

בעקבות כך הגישה המשטרה שלוש בקשות שונות – בקשת "הבהרה" ושתי בקשות שונות לצו ארעי במעמד צד אחד – זאת במטרה להורות על סגירת המועדון עד למועד הדיון שנקבע. כל אותן בקשות נדחו וכך גם נדחה ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי (בעילה של חוסר סמכות),⁵ כך שהמועדון נפתח מחדש עד למועד הדיון שנקבע. לאחר שנערך הדיון בבקשה, נתן השופט גיא הימן החלטה – הנושאת, אולי לא במקרה, 17 עמודים – ודוחה את הבקשה לצו סגירה.

במסגרת ההחלטה, סקר השופט הימן באריכות את תכלית דיני רישוי העסקים, ובפרט את התכליות העומדות בבסיס הוצאת צו סגירה שיפוטי, בין אם במסגרת גזר דין ובין אם לתקופת ההליך. הוא קבע, כי "כשם שצו שיפוטי בסופו של ההליך – בגזר-הדין – אינו מרכיב בעונש כי אם אמצעי מונע, כך הוא בפרט צו, המבוקש

2 ת"פ 1532/12 מדינת ישראל נ' אובר דה ריינבו בע"מ, בפני כבוד השופטת גלית אוסי-שרעבי בבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (לא פורסם, 22.3.2013).

3 ב"ש (ת"א) 946/13 טרין נ' מדינת ישראל מרחב יפתח מיום (לא פורסם, 3.3.2013).

4 עפ"א (ת"א) 5386-03-13 טרין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.2013).

5 ראה ע"ח 44022-01-13 מדינת ישראל נ' אובר-דה-ריינבו בע"מ בפני כבוד השופטת נורית אחיטוב (לא פורסם, 22.3.2013).

בטרם הרשעה. נבדל הוא, הבדל מהותי ועמוק, מסנקציה עונשית המייסדת עצמה על עקרונות של הרתעה, של גמול, של מניעה (ויש שיאמרו – של שיקום)⁶.

בהמשך לכך, הבהיר השופט הימן, בפסעו בתלם חרוש היטב של פסיקה קודמת,⁷ כי צו סגירה שיפוטי נועד למטרה מניעתית, בשונה ממטרה עונשית, ויש להיעתר לו רק במקום שבו קיימת סכנה לציבור ונוצר צורך דחוף ומידי להפסקת פעילות העסק. כשאין סכנה שכזאת, או כשיש דרך אחרת, מידתית יותר, למנוע את אותה סכנה, רק מובן שאין מקום להוציא צו סגירה.

אלא שעיון בפסק הדין מגלה שבית המשפט לא הקל ראש בסכנה הנובעת משימוש וסחר בסמים והוא אף שוכנע, על בסיס ראיות שהוצגו בפניו, כי התבצע סחר ושימוש בסמים ברחבי המועדון. יתרה מכך, בית המשפט אף היה מוכן להניח שבעלי המקום עצמו עיניים ולא לקחו אחריות על התופעה.⁸ חרף כך, נדחתה בקשת המשטרה לצו סגירה זמני. נבקש לדון באופן בו נימק בית המשפט את החלטתו זו.

ג. השימוש בסעיף 17 נעשה בניגוד לתכלית החוק המסמיך

מהחלטתו של השופט הימן עולה תמונה מדאיגה בכל הנוגע להתנהלות משטרת ישראל. המשטרה חשדה בבעלי המועדון במעורבות בסחר ושימוש בסמים ועל כך ביקשה להענישם, אלא שחשד זה לא עוגן בראיות במידה הנדרשת להגשת כתב אישום. במצב דברים זה, האפשרות החוקית היחידה שעמדה בפני המשטרה, הייתה להמשיך ולעמול על בניית תיק חקירה ולחילופין, לזנוח את החשדות.

בנסיבות אחרות, ייתכן שהמשטרה יכולה הייתה גם להגיש כתב אישום בגין הפרת תנאי רישיון ובדרך זו להבטיח את התוצאה המבוקשת. אלא שכזכור, מועדון הבלוק ממילא פעל ללא רישיון וזאת בהתאם ובכפוף לפסק הדין בהליך הראשון (מיום 4.12.2012).⁹ מכאן, כי גם אפשרות זו הוסרה מהפרק. כעת, ברור מדוע בחרה המשטרה להגיש כתב אישום בגין הפעלת העסק ללא רישיון. ללא כתב האישום, לא ניתן היה לבקש צו סגירה

⁶ עניין הבלוק, לעיל ה"ש 1, פס' 8.

⁷ וראו לעניין זה למשל את בת.פ. 1089/01 עריית ת"א נגד א.י.א.י. מ"כ- ניהול והפעלת מסעדות בע"מ החלטתה של כבוד השופטת הורית רכיב (לא פורסם, 13.5.2001); רעס (רמ') 1675-05-09 מדינת ישראל נ' איחוד בעלי מוניות ראשון בע"מ, בפסקאות 17-19 (לא פורסם, 22.3.2010); בר"ש (ר"ג) 30291-11-09 זלניק נ' עיריית רמת גן (פורסם בנבו, 6.12.2009).

⁸ עניין הבלוק, לעיל ה"ש 1, פס' 11.

⁹ כפי שצוין לעיל, לבעלי המועדון ניתן היתר לפעילות במסגרת ההליך הקודם שנוהל נגדם, לפיו רשאים הם להמשיך להפעיל את המקום תוך הסדרת האישורים הנדרשים וזאת עד חודש יוני 2013. מכאן עולה שאלה אם כלל היה ניתן להגיש את כתב אישום השני, שהרי הדבר עומד בניגוד לעקרון הגינות הרשות האוסר עליה, בין היתר, לדבר בשתי קולות (בג"ץ 6781/96 אולמרט נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד נ(4) 793, 809 (1996); בע"פ 3871/98 מדינת ישראל נ' מנשה (פורסם בנבו, 27.12.1998). עניין זה תלוי ועומד בפני בית המשפט במסגרת טענה מקדמית להגנה מן הצדק וטרם ניתנה תשובה לכך ולכן לא נרחיב בדבר.

שיפוטי על פי סעיף 17. מכיוון שמטרת המשטרה הייתה לסגור את המועדון, ומשום שלא הייתה בידה התשתית הראייתית הנדרשת בכדי להעמידם לדין בגין עבירות סמים, נעשה שימוש בחוק רישוי עסקים. הלכה למעשה, ביקשה המשטרה להעניש את בעלי המועדון ולגזור את דינם עוד בטרם החל ההליך הפלילי, תוך הימנעות מעמידה בכלליו המחמירים ומבלי להידרש לאיזונים ולהגנות הטבועים בו. כפי שכתב השופט הימן:

"אמת, לנוכח הטעמת מעורבותם הנטענת של המשיבים בעברות סמים אשר היו מנת חלקן של המועדון שבבעלותם, כמו מתבקשת השאלה כיצד לא נמנו הם עם נמעניו של כתב-אישום חמור בעבירות של חסר בסמים. [...] 'לא היו בידינו מספיק ראיות להאשים אותם בסחר בסמים', הודה בא-כוחה של המבקשת [...] המבקשת תרה אפוא אחר מענה לקושי שבדרכה, והנה נמצאו לה דיני רישוי העסקים. דרך פתוחה וחופשית כביכול סיפקו לה אלה תחת צעידה במסלול, שמבוי סתום נקרה בו כבר מראשיתו. **לא לכך נועדו אותם דינים**. משקלם חשוב מכדי שישמשו טלאי להשוואתו של חסר ראיתי מובהק. כך הוא, מקל וחומר, כשהשימוש שמבקשים לעשות בהם – כאן בעתירה לצו שיפוטי – אינו קשור קשר מובהק לאישום המיוחס לפיהם. אמת, הקונסטרוקציה היחידה שאפשרה במקרה דנן שימוש באותם דינים, לא נמצאה למבקשת אפילו בהאשמתם של המשיבים בהפרתם של דיני הרישוי אגב מעשי הסמים. היפוכו של דבר: אגב אשמתם בפעולה ללא רישיון, יוחסו להם אותם מעשים" (ההדגשה שלי – א.ל., א.ו.).¹⁰

אם כן, בית המשפט מצא שהבקשה עומדת בניגוד לתכליות דיני רישוי העסקים. דומה שניתן היה להסתפק בכך כדי לדחות את בקשת המשטרה, אלא שבית המשפט הוסיף ועסק בסוגיות נוספות שעלו בדיון.

ד. החיפוש אחר הפתרון המידתי

כאמור, ייתכן שדי היה בכך שהמשטרה הודתה בפה מלא שפעלה בניגוד לתכלית החוק המסמיך כדי לדחות את הבקשה, אלא שבית המשפט לא הסתפק בכך וביירר אם ניתן היה למצוא פתרון חלופי לצו הסגירה המבוקש. ככל שהדברים נוגעים למשטרה, הפתרון שהציעה התביעה המשטרית הוא פשוט: הוצאת צו סגירה שיפוטי למועדון ובהמשך סגירתו לצמיתות תוך סירוב לשקול חלופה כלשהי, למעט החלפה של בעלי המקום.¹¹ מאידך, בעלי המועדון הבהירו שימלאו אחר כל דרישה סבירה שתופנה אליהם והם אף מיהרו להציע מיוזמתם שורת פעולות אשר נאותו לבצע כדי למזער את הסכנה למבלים במקום.¹²

בית המשפט קיבל את עמדת בעלי המועדון בקבעו, כי "טוב יעשו הצדדים, שניהם [...] אם יבואו ביניהם

¹⁰ עניין הבלוק, לעיל ה"ש 1, בעמ' 8.
¹¹ שם, פס' 7.
¹² שם, פס' 14.

בדברים כנים וחפצי לב, במטרה למצוא יחד דרך מעשית לקידומה של מטרה, שאינה מפרידה בין השניים אלא משותפת להם.¹³

בניגוד לעמדה הבינרית שהציגה המשטרה, החליט השופט הימן שמדובר במטרה שהיא, בסופו של לילה, משותפת לצדדים ושהצדדים זקוקים זה לזה על מנת להגשימה. בית המשפט לא נדרש להצעות הקונקרטיות שהוצעו על-ידי בעלי המועדון, מאחר שדי היה בהימנעותה של המשטרה מלהידבר עמם כדי להפוך את בקשת הסגירה ללא מידתית. מכאן, נדחתה הבקשה גם מטעם זה.

ה. אופי ההליך – בין מנהלי לפלילי

כזכור, בתחילת הדרך הוציאה המשטרה למועדון צו סגירה מנהלי ולאחר הגשת כתב האישום, התבקש בית המשפט להוציא צו שיפוטי שימשיך את הצו המנהלי שעדיין עמד בתוקפו. השופט הימן סירב ליתן החלטה מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים ופניויה החוזרות ונשנות של המשטרה בבקשות "הבהרה" למיניהן נדחו, תוך שהמועדון נפתח מחדש לאחר חודש של השבתה.

כתבי הארת פסיקה זו, נדהמו מהניסיונות החוזרים ונשנים של התביעה המשטרית להיבנות מראיות לא קבילות, לרבות כאלו שלא הועברו לידי ההגנה ואף ראיות לגביהן ביקשה המשטרה להוציא תעודת חיסיון. מפאת חשיבות הדברים, נביאם כלשונם:

התובע המשטרתי:

"מדובר בחומר מודיעני מסווג ויש חשיבות לחסות את המקורות. החומר הזה לא יוגש במסגרת כתב האישום, אלא אנו מבקשים להגישו במסגרת הבקשה לפי סעיף 17 [...] אנו סבורים שמדובר בחומר מודיעני שהמאשימה רשאית להגיש במעמד צד אחד [...] בנוסף, אבקש להציג פסיקה נוספת התומכת בעניין זה ואף קובעת כי כאשר צד מתנגד להגשת חומר מודיעני במעמד צד אחד, קמה חזקה כי החומר מרשיע".¹⁴

בקשה זו, הגיונה בצידה כאשר מדובר בהליך מנהלי (ואכן, גם "הפסיקה הנוספת" אותה ביקש התובע המשטרתי להציג עוסקת בהליכים מנהליים, למשל לפי חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952). אלא שברור, כי אין היא עולה בקנה אחד עם חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, אשר קובע בסעיף 74 את זכותו

¹³ שם, פס' 16.

¹⁴ ראה לעניין זה את פרוטוקול הדיון מיום 4.4.13 בפני כבוד השופט הימן, בעמ' 1-2 (הפרוטוקול נמצא במערכת).

של הנאשם לעיין בכלל החומרים העומדים נגדו. מניה וביה שאין בעמדת המשטרה ביטוי ראוי לחשיבות ולפירוש המרחיב שהוענקו לזכות זו בפסיקה.¹⁵

המשטרה ביקשה להגיש חומרים חסויים לבית המשפט, לקיים דיונים במעמד צד אחד ולסגור את העסק, על הפגיעה החריפה בזכויות יסוד אשר כרוכה בכך, וזאת מבלי להידרש להגנות ולאיוונים הטבועים בהליך הפלילי ומבלי לעמוד ברף ההוכחה הפלילי הדרוש.

לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, הכריע בית המשפט כי לא ניתן להגיש חומרי חקירה שההגנה לא נחשפה אליהם ובקשת המדינה נדחתה גם בעניין זה.¹⁶ החלטה זו סתמה את הגולל על עמדת המשטרה והבהירה, כי בקשה לפי סעיף 17 שוכנת לבטח במסגרת ההליך הפלילי.¹⁷

ו. במקום בו כולאים אנשים ללא משפט עוד יסגרו מועדוני לילה

השופט הימן התייחס בהחלטתו לפסק דינו של בית המשפט העליון בפרשת התיקון לחוק האזרחות,¹⁸ כשכתב, בצדק, "שמישורי חיים, מנותקים לכאורה זה מזה, מתבררים לעיתים כקשורים יותר מהנחזה."¹⁹ ואכן, העירוב בין ענפי המשפט השונים – הפלילי והמנהלי – אינו בלתי-מוכר למשטרה. הוא ודאי אינו זר לה במרחב בו שוכן המועדון, בדרום העיר תל-אביב, היכן שכשלושים אלף מבקשי מקלט מאריתריאה וסודן שוהים באזור דמדומים משפטי.

בשנה האחרונה יצא נוהל מנהלי חדש²⁰ הקובע כי די בכך ש"מסתנן" ייחשד בפלילים – אף אם אין נגדו מספיק ראיות בכדי להעמידו לדין או כאשר אין עניין לציבור בהעמדתו לדין – כדי לכלאו במתקן משמורת של שירות בתי הסוהר לתקופה בלתי-קצובה. מכוח נוהל זה, נעצרים מדי יום אנשים שיש נגדם חשדות לכאורה²¹

¹⁵ ראה לעניין זה למשל ובין היתר את ע"פ 1152/91 סעיד בן אסמעיל סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"מ מו(5) 008 (1992); בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376, 381 (2000).

¹⁶ פרוטוקול הדיון, לעיל ה"ש 14, בעמ' 2-3.

¹⁷ הפסיקה אף עורכת השוואה ומקבילה בין הפרשנות הראויה שיש להעניק לסעיף 17 לחוק רישוי עסקים לבין סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו – 1996 (ראה לעניין זה למשל ע"פ (נצ') 25350-10-11 מפעלי ברודני נ' עיריית נצרת עילית, בעמ' 7 (פורסם בנבו, 6.11.2011); עמ"ק (פ"ת) 216/01 מדינת ישראל נ' תל אור שיווק דלקים בע"מ (פורסם בנבו, 24.2.2002). בהמשך להשוואה זו, ניתן לתמוה בעניין זה האם ראוי, כי השופט הדן בבקשה לפי סעיף 17 יהיה גם השופט אשר דן בתיק העיקרי.

¹⁸ בג"ץ 466/07 גלאון – מר"צ-יחד נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם בנבו, 11.1.2012).

¹⁹ עניין הבלוק, לעיל ה"ש 1, פס' 13.

²⁰ נוהל אכיפה רשות ההגירה והאוכלוסים 01.0.1101 "נוהל הטיפול במסתננים המעורבים בהליך פלילי" (4.4.2013).

www.piba.gov.il/Regulations/10.1.0010.pdf

²¹ טלילה נשר "הליך עוקף משפט || מהגרת נכלאה חודשים כי התלוננה לשווא" הארץ – חדשות 29.01.2013.

www.haaretz.co.il/news/education/1.1917274

לביצוע עבירות, חלקן פעוטות להחריד. כך למשל, נעצרה אישה רק משום שביקשה לחזור בה מתלונה שהגישה על אונס. אדם אחר נעצר לאחר שנכנס לחצר במושב כדי לשאול אם יש עבורו עבודה. דוגמה נוספת הייתה מעצרו של אדם צעיר, אשר שכרו הולך וכשביקש את שכרו, טענה האחראית בחברת כוח האדם שאיים עליה בעודו מחזיק "בעט או בעפרון". גם הוא נעצר מכוח הנוהל.²²

הן במקרה של "הבלוק" והן בעניינם של מאות אנשים שנעצרו – וממשיכים להיעצר מדי יום – מכוח הנוהל, נעשה שימוש בהליך הפלילי למטרות מנהליות. למרות זאת, החיבור בין שתי הסוגיות אינו מובן מאליו. דומה שהתנהלות המשטרה בפרשת הבלוק מספקת נדבך נוסף להבנה שלנו עד כמה היחס לחסרי מעמד חוקי מחלחל עמוק אל ה"ימיום השיטורי". "ככל שמתרחבת השליטה השרירותית של הצו המשטרתי" טענה חנה ארנדט,²³ "גדל הפיתוי לשלול מכלל האזרחים את מעמדם המשפטי ולשלוט בהם באמצעות משטרה כל-יכולה". הדברים נכתבו לפני חצי מאה כדי להסביר את האופן בו מדינות הפכו בקלות מעוררת אימים מדמוקרטיה לטוטליטריות. מסתבר שהדברים נכונים גם כיום.²⁴

אותו מרחב משטרתי שממונה על מתחם התחנה המרכזית, זה שכבר הורגל לשלוח אנשים לכלא ללא משפט ולסגור בתי עסק זעירים של מבקשי מקלט ללא כל התנגדות, ניסה ליישם מדיניות דומה גם בנוגע לבלוק.

כפי שנכתב במאמר המערכת של "הארץ",²⁵ המאבק המוצלח של הבלוק צריך ללמד אותנו שמאבקים אזרחיים שלובים זה בזה. לא (רק) כי זה מה שראוי, אלא כי בסופו של יום, בדומה לרמיזתו היפה של השופט הימן, כל חלל שהחברה האזרחית מפקירה – יהיה זה דרום העיר או השטחים הכבושים – הוא חלל אשר מנוצל לעשיית ניסויים בכוח שלטוני משוחרר רסן. כוח שכפי שלמדנו מפרשת הבלוק, גולש גם לעבר אזרחי המדינה.

בחרנו לסיים בדברים שאמר ירון טראסק ל"עכבר העיר", כשהמועדון רק נסגר ועוד לא היה ברור עד כמה נחושה המשטרה ומה צופן העתיד:

"בימים האחרונים אנחנו מקבלים מסרים מכיוונים שונים שמבקשים מאיתנו להנמיך פרופיל, כדי לא להיות מסומנים על ידי המשטרה, אבל אנחנו לא מוכנים לשתוק יותר ועל ידי כך לאשר שוב למשטרה שהיא יכולה לנהוג בנו ככל העולה על רוחה. אנחנו חונקנו שאף פעם לא שותקים על עוול, בין אם הוא נעשה לנו או לאחרים ועכשיו הגיע הזמן להשמיע את קולנו, ביחד עם קולם של עוד אלפי אנשים שמבינים את הערך האמתי של סצנת

22 ראו בהתאמה: עמ"נ 13-01-28773 עבדי נ' שר הפנים (פורסם בתקדין, 8.2.2103); עמ"נ 13-02-45536 האגוס נ' שר הפנים (פורסם בתקדין, 9.5.2013); עמ"נ 13-04-36428 אימאן (אסיר) נ' משרד הפנים (לא פורסם, 22.4.2013).

23 חנה ארנדט יסודות הטוטליטריות 430 (2010).

24 אסף וייצן "המשטרה שופטת, ומענישה" הארץ – דעות 26.11.2012 www.haaretz.co.il/opinions/1.1873818

25 מאמר המערכת "חופש הבילוי" הארץ – דעות 9.4.2013 www.haaretz.co.il/opinions/editorial-articles/1.1988797

המועדונים לתרבות העירונית ושמודאגים כמונו מדפוס ההתנהגות הכוחני של משטרת תל אביב. הגיע הזמן להשמיע את הקול השפוי ולזעוק בקול רם וברור: אנחנו בליינים, לא עבריינים. עצרו את הפשע, לא את התרבות".²⁶

ומנקודת המבט שיש לנו היום, היינו מוסיפים: אנחנו – והם – בני אדם. עצרו את הפשע, לא את החיים.

26 ירון טראקס "אנחנו בליינים, לא עבריינים: ירון טראקס יוצא למלחמה על עתיד הסצנה" **עכבר העיר** 1.3.2013. www.mouse.co.il/CM.articles_item,421,209,72470,.aspx